

PARLEM DE CUINA

Galletes d'oli

Per a la sessió gastronòmica d'avui agafaré la proposta del meu company columnista Joan Castanyer, que el trobareu a la pàgina següent (Quadern d'apunts). Fa dues setmanes llançava la proposta de que ens féssim les galletes d'inca nosaltres mateixos, cosa que ell ja feia mogut per l'enyorança de Mallorca.

No fa falta ser lluny de Mallorca per sentir nostàlgia gastronòmica d'un plat, i ben cert és que si les galletes d'Inca importades són cares, no deixen també de ser-ho aquí.

Per això avui us proposa elaborar aquesta delícia de la nostra terra. Salut, Joan!

Molts són, a part de l'empresa establerta a Inca, els forns qui elaboren aquest apreciat tresor de la nostra illa, sobre tot al Pla de Mallorca. Producte que a hores d'ara ja és exportat a quasi tots els racons de la Península i a gran part de l'estranger.

Riques en greixos vegetals procedents de l'oli d'oliva, les galletes d'Inca són un aliment elaborat amb una mescla de farina, greixos comestibles i aigua, addicionades o no amb sucres, sotmeses a un procés de "pastament" i a un posterior tractament tèrmic, que origina un producte caracteritzat per la seva textura molt cruixent i pel seu baix contingut en aigua.

La forma tradicional és ovalada amb un petit clotet en el mig picat amb una forqueta, deixant els característics piquets tant coneguts. No arriben al cm. de gruix i gràcies a la seva composició pobre en aigua la seva durada és considerablement llarga, poguent arribar als 30 dies o més conservades dins un pot o bossa ben tancada i protegides de la humitat, principal enemic d'aquest producte.

Aquesta pasta ja era coneguda a l'època medieval, però el seu consum és va popularitzar durant el segle XVIII amb l'expansió de la navegació, i quan l'armada britànica fondejava a la badia de Palma, encarregava als forns de Ciutat l'elaboració de "ship biscuits", galletes d'oli, des de

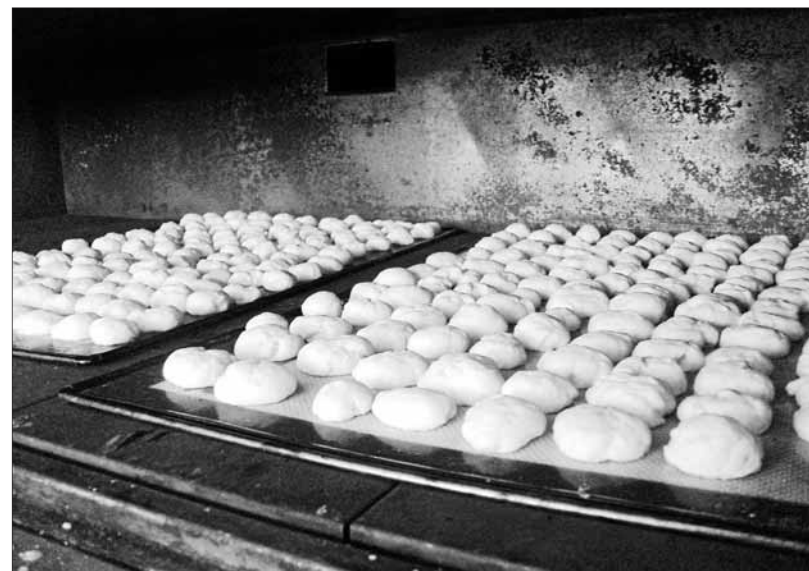
les hores eren conegudes com a "pa de barco" o "biscuit de mar", ja que els vaixells sempre anaven ben aprovisionats d'aquest producte.

De la seva utilització dins la cuina podem destacar que es poden emprar amb gran quantitat de productes salats tals com formatge, embotits, patés, carns-fredes, mantegues, entre d'altres; i per a productes dolços: codony, fruites, melmelades, etc. Però la que sens dubte és la seva combinació estrella és amb sobrassada, s'ha de provar per a poder expressar els seus matisos i sabors. Ara sí, si el que voleu és assolir un nivell superior, quasi d'èxtasi, provau de disposar dins una palangana un parell de galletes d'inca, a sobre uns bocinets de sobrassada i tot ho regau amb mel i ho enforneu a foc fort, 200°C, uns 5 minuts, senzillament immillorable.

(Galletes d'inca o Quelitas)

Extreta del llibre "Llibre de plats dolços mallorquins" de Lluís Ripoll. Palma 1978. 2ªedició. Col·lecció Siurell Lluís Ripoll en el seu llibre "Llibre de plats dolços mallorquins" pag 53/54, ens conta la forma d'elaborar el que possiblement sigui el producte més consumit, a qualsevol hora i en qualsevol pels mallorquins: les galletes d'inca o galletes d'oli.

Analitzant la recepta de Lluís Ripoll veiem dos detalls que ens criden l'atenció: el primer és que dins l'elaboració no detalla la quantitat ni utilització de farina (que no arriba a 1 quilo); que els més segur és afegir-la després del llevat i abans de la sal. I l'altre és la quantitat de llevat que empra (200grs) per ventura un poc excessiu pels tipus de llevat que s'empen avui dia, jo ho he provat amb 125g (hi fins hi tot

un poc menys) i amb uns 30 minuts de fermentació a 28°C/30°C i ja és suficient.

"Galletes fortes (Galletes d'Inca)

1 tassa d'oli 1 tassa d'aigua Un poc de sal i sa farina que prengui i es corresponent llevat de pa (125gr)

Manera de fer-les:

Es mescla s'aigua i s'oli, i se debat ben debatut; s'hi afegeix es llevat de pa i després sa sal. Toven, i se duen en es forn."

Bona setmana i ens trobam d'aquí a una setmana.

Per a més propostes visitau www.cuinant.com

Juan A. Fernández

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

Móns visibles i móns invisibles

Els morts, els esperits, les possessions diabòliques, els exorcismes, la màgia tant la blanca com la negra, les forces sobrenaturals, totes aquestes experiències arquetípiques es troben dins la història de la humanitat i en totes les seves cultures.

Allò inexplicable. Experiències traumàtiques viscudes a lo llarg de la vida. Infància, adolescència inclusiu en l'etapa adulta

Les experiències traumàtiques de la infància i adolescència i no tan sols amb els temes que estic parlant dels móns invisibles, marquen o poden marcar la resta de la vida sinó es trouen a nivell conscient per a poder-les resoldre. Es creen nusos mentals i emocionals i també energètics que fan que tinguem fòbies o filies a segons quines coses sense que hi hagi una explicació satisfactòria.

Existeix un cert escepticisme- jo diria que provocat de manera inconscient- a tractar els temes tabú, dels quals, qui més qui manco, ha tingut alguna experiència o bé directa o coneix algú: amic, parent familiar o conegut que l'ha tinguda i a més, a la persona a qui li ha passat, normalment té prou credibilitat, com per a convèncer-nos que no és una bajanada ni una follia.

Neguem l'incomprensible debut a la por d'haver de viure amb aquesta realitat i acceptar-la.

Som capaços de fer actes de fe a diari, entenent la fe no com a un component religiós, sinó com la primera acceptació del diccionari. Fe: "Creença ferma en la veritat d'alguna cosa (sense tenir cap tipus de prova racional, això ho afegeix jo) o en la fidelitat, veracitat o capacitat d'algun".

Quotidianament fem actes de fe sense ésser-ne massa conscients. Posaré un exemple que a les nostres contrades fem a diari. Entram amb el cotxe dins del túnel cap a Palma o viceversa. No veiem la boca de sortida. No tenim cap prova objectiva que després d'uns quilòmetres la trobarem, però no dubtem que existeix. Aquesta creença la

tenim, perquè hem fet el camí cent de vegades i és la única prova que ens assegura la seva existència. El raonament no és objectiu en absolut ja que es fonamenta en una realitat totalment subjectiva de què sempre ha passat així.

Creiem per exemple amb l'existència de l'electricitat, malgrat mai haver-la vista, sinó tan sols els seus efectes, ben igual que amb el vent. Podríem treure infinitats d'exemples. Creure en les realitats abans descrites no ens genera cap tipus de por i ho podem acceptar plenament. Creure en l'altra realitat que encapçala l'article, en la realitat de què existeixen móns invisibles dins del nostre, els quals a vegades es materialitzen, si que crea un tipus de por per lo inexplicable que és, malgrat hi hagi proves tangibles de què existeixen.

Totes les formacions religioses, des del principi del temps, tenen els seus propis rituals per a treure esperits diabòlics de les persones. Inclusiu avui en dia ha sortit als mitjans de comunicació, notícies sobre exorcismes que han fet diferents Papes. No tan sols han sortit als mitjans de comunicació, sinó que hi ha hagut tota una quantitat de pel·lícules tractant els temes, com podrien ser:

"L'exorcista"(1973) amb 2 Oscars i 4 globus d'or;

"L'Anticrist", "El sisè sentit", essent la pel·lícula de suspens de més èxit a nivell mundial; "Los otros" dirigida per Alejandro Amenabar, amb sis milions i mig d'espectadors. El que em dóna a pensar que aquestes vivències i situacions segueixen movent la curiositat de la humanitat.

Dir que existeixen persones amb capacitat per veure els esperits de persones que han mort, és un tema tabú, però moltes persones tenen coneixement que existeixen. Els morts es comuniquen amb els vius i jo he conegut algunes experiències de persones que ho han viscut, a més que són persones prou equilibrades com per creure de valent el que m'han contat, sens cap intenció d'intentar-me convèncer. Dia a dia ens enfrontam amb la mort. A vegades llunyanes i d'altres properes. Morts accidentals i d'altres provocades.

De les accidentals n'hi ha moltes d'elles que tenen un component de pobresa; les provocades, d'ignorància, d'interessos foscos tant econòmics com de poder. Un dia escriuré sobre el projecte militar nord-americà HAARP (Entre les possibilitats hi podria haver-hi una màquina per crear terratrèmols) que vos posarà els pels de punta com m'ho ha fet a mi que he estat cercant informació sobre ell. Com deia, dins totes les cultures existeixen les creences de l'esperit. Que la mort no és una extinció i que l'esperit, ànima, part de la divinitat que forma part de cada ésser humà, després del traspàs, comença a viure una altra fase evolutiva. D'aquí tots els rituals de la mort i la preparació pel camí.

He conegut persones amb la capacitat de veure i oir els esperits dels morts així com també he conegut persones que han practicat exorcismes, amb el ritual catòlic i puc dir que he trobat proves racionals de què realment veien aquestes persones mortes per la descripció que elles n'han fet sense haver-les conegudes en absolut.

També he conegut drames de persones que tenien aquesta capacitat des d'infants i que foren considerades amb problemes mentals. Per sort o per desgràcia, encara arrastrem el materialisme científic, on espiritualitat i ciència començaren a distanciar-se fins que ambdues es negaren mútuament. Amb Einstein, Sheldrake, Jung, i molts altres, es comença una nova etapa científica i filosòfica on l'espiritualitat no és que no tingui cabuda dins de la ciència, sinó que ambdues són considerades, no oposades sinó complementaries. Hi ha altres cultures que aquesta realitat la coneixien des de fa milers d'anys. És bo que nosaltres, em refereix a occident, ens hi comencem a apropar. Ja que consider que és l'únic camí que ens portarà a la verdadera evolució de l'ésser humà.

Josep Bonnin

